

PRÍPRAVA ZÁHRADKY

Keď je pôda dostatočne mäkká na to, aby sa s ňou niečo dalo robiť, poobracajte ju vidlami a nechajte niekoľko dní odležať.

- Zeminu pokryte dvoj- až trojcentimetrovou vrstvou kompostu. Nešetríte ním.
- Prekyprite pôdu rýľovými vidlami. Zapracujte do nej kompost. Povyhrabávajte z pôdy kamienky a všetko, čo tam nemá čo hľadať. Nech je pekne jemná.
- Ak ste začiatočník, postačí vám záhon s rozmermi 3 × 5 metrov. Ak sa vám aj to zdá veľa, pokojne začnite na ešte menšej ploche. Vždy majte na pamäti, že aj črepník na balkóne možno už považovať za záhradku.
- Na obaloch vreciek so semiačkami nájdete kopu informácií; dozviete sa, kedy ktoré rastlinky zasadiť a v akých podmienkach sa im najviac darí. Ak si niečím nie ste istí, opýtajte sa predavača v záhradnom centre alebo zavolajte do niektorej pobočky záhradkárskeho spolku. Záhradkári veľmi radi pomáhajú iným záhradkárom rásť.

KAPITOLA 1

Som ilustrátorka, čo znie pomerne romanticky, akoby som trávila celé dni pod košatým stromom, zaliata lúčmi slnka, predierajúcimi sa pomedzi listy, s paletou pestrofarebných farieb na kolenách. Pravda je však taká, že celé dni sedím zhrbená v kancelárii za počítačom a vytrvalo si ničím chrbticu. Áno, slnko tam svieti, to je pravda, ale len preto, že žijem a pracujem v južnej Kalifornii.

Mám rada klasické ilustrácie, vytvorené ceruzkou a vodovkami. Veľmi by som si priała, aby som sa im mohla venovať viac. Hneď po vysokej som prijala miesto ilustrátorky školských učebníc. Myslela som si, že to bude pre mňa dobrá štartovacia pozícia. No ukázalo sa, že ide o celkom pohodlné bidlo s pomerne slušným platom, kávou grátis a všetkými učebnicami pre prvý stupeň základnej školy zadarmo. Osemdesiatdva percent amerických školákov sa učí z učebníc vydavateľstva *Poplar Press* a tento stav trvá už takmer sto rokov. Svoju prácu mám veľmi rada. Dozviem sa v nej množstvo zaujímavých informácií, kreslím ilustrácie, na ktoré sa deti dennodenne pozerajú a s obľubou tam všeličo dokresľujú – klobúky, fúzy a tak podobne. Annabel raz priniesla domov učebnicu, ktorú som kedysi dávno ilustrovala – *Deti v dejinách USA: štvrté vydanie*. Keď som v nej listovala, uvedomila som si, že prešla rukami nie-

koľkých desiatok detí a každé pridalo k mojim kresbám historických postáv detaily, o akých sa mi ani nesnívalo. Kto by bol napríklad povedal, že Martin Van Buren, ôsmy prezident USA, mal také obrovské prirodzenie?

Na kreatívnom oddelení sme štyria plus jeden spisovateľ na plný úväzok, traja odborní redaktori a hlavná sekretárka, ktorá je tam odjakživa a v podstate celú našu redakciu vedie. Keď som v to ráno vošla do dverí, pozrela na mňa a zošpúlila pery.

„Redaktori ti vrátili ten veľrybí penis, Lilian.“

Zdvihla som obočie. „Rose, ako dlho si musela čakať, kým budeš môcť vysloviť túto vetu?“

Rose ani okom nemihla. „Som tu od siedmej, takže zhruba dve hodky.“

Kráčala som ďalej. „Zavolaj tam, že im ten ich penis vrátim zajtra ráno.“

Odkašľala si. „Už som im povedala, že si ho necháš trochu dlhšie.“

Zastala som a otočila sa k nej. „Prečo si to povedala, Rose?“

Hľadela do časopisu, ktorý ukrývala pod stolom. „Aby som potom mohla povedať: *Do večera sa s tým vaším penisom ešte trochu pohráme, ale bude to makačka.*“

„Chápem, takej výzve možno len ťažko odolať.“

Pokrčila plecami. „Zavalená kopou nudnej a únavnej práce vítam akúkoľvek príležitosť sa trochu rozptýliť.“

Vošla som do kancelárie. Moja spolupracovníčka Sascha zdvihla zrak. „Ahoj, Rose ti už vravela o tom penise?“

„Hej, vravela. Ešte ma potrebuješ na tú učebnicu biológie?“

„Vývoj zárodku v slepačom vajíčku? To počká.“

„Fajn, vďaka.“

Sascha pohodila hlavou. „Aj tak bola podľa všetkého najskôr sliepka...“

Rada by som uviedla veci na pravú mieru: niežeby sme sa na kreatívnom oddelení vydavateľstva *Poplar Press* denne prehýbali od smiechu... V zásade je naša práca dosť nudná a monotónna, najmä keď aktualizujeme napríklad učebnicu chémie. Ale z času na čas aj u nás dochádza k vtipným momentom – a tie si potom treba patrične užiť.

Sadla som si za stôl, otvorila zložku s veľrybím penisom a zahľadela sa naň. Niežeby celý súbor obsahoval samé veľrybie penisy, to nie; išlo len o jednu, aj to relatívne malú ilustráciu v učebnici pre budúcich zverolekárov a, pravdupovediac, celkom som nechápala, prečo sa tam vôbec ocitla. Jasné, precíznosť nadovšetko, ale koľkým veterinárom sa už len naskytne príležitosť operovať veľrybe penis? Už sa vám niekedy stalo, že ste prišli k zverolekárovi s papagájom a nedostali ste sa do čakárne, lebo všetky stoličky zabrala vystresovaná impotentná veľryba, čakajúca, kedy na ňu príde rad? Alebo tam sedel mladý veľrybí pár, ktorý sa držal za ruky a závistlivo hľadel na zvieracie mláďatká v lepenkových škatuliach? A obaja si podchvíľou nervózne odkašľali a navzájom sa povzbudzovali pohľadmi?

Prebehla som maily: redaktori mi to vrátili len preto, že v popise pod jedným obrázkom bola pravopisná chyba. Na toto ako prišli? Zdvihla som telefón a vytukala číslo.

„Korektúry, pri telefóne Al.“

„Al, tu Lili.“

„Ahoj, Lili. To s tým твоjim penisom ma mrzí.“